Estimat maltractador,

Avui fa dos anys que vaig tornar a néixer, després de cinc anys sense existir.
Tot va començar fa set anys, un dia que ens vam veure a la universitat, des de llavors ens vam fer inseparables.

Anàvem junts al cinema, a restaurants, a la platja, festes amb amics, ho fèiem tot junts.
A poc a poc les coses anaven tornant-se cada cop més estranyes, t'enfadaves si la faldilla era molt curta; T'enfadaves si no estava sempre amb tu; t'enfadaves si parlava amb els meus amics; t'enfadaves sempre i per tot. I jo no ho comprenia. Per què, de sobte, ser jo estava malament. Mai era suficient per tu.

Les meves amigues em deien que ja no era la mateixa, però jo, els deia que eren visions seves. Estava disposada a canviar el que fos per tu, perquè em pensava que estimar era això. Canviar per agradar, permetre coses que a altra gent no li permetries, admetre culpes que no sabia que existien, deixar de viure.

Passat el temps, vas començar a tenir actituds amb les quals hauria d'haver dit prou, però no ho vaig fer. Cada cop que m'omplia de valor per fer-ho, em deies que mai ningú m'estimaria com tu, i era veritat.

La gent que t'estima et vol tal com ets, no necessita modificar-te com si fossis un objecte. Estima totes les teves parts fins i tot les trencades, perquè també formen part de tu. Estima les teves rareses, i no et jutja per elles. Per què una persona que t'estima et fa sentir segur de tu mateix, i tu no ho vas fer.

Ara arriba la pitjor part de la història, tot i que per tu no ho sembli. Una part de mi sabia que les coses no estaven anant bé, però l'altra part, dominades per tu, em deia que tot s'arreglaria, que tot era una etapa. No sabia què fer, estava perduda. Perduda entre els crits, insults, cops... que em van deixar tancada, per la por que em generava que t'enfadessis. Pensava que tot era culpa meva, perquè això era el que em deies i jo m'ho creia.

Llavors va arribar el dia. El dia en què em vaig adonar de què havia de sortir d'allà. M'havia posat malalta, i no tenia forces per fer res. Quan vas arribar a casa i vas veure que no havia fet res del que m'havies demanat, et vas enfadar, més del normal. Primer eren insults, després crits, i van acabar arribant els cops. Més tard ho recordo tot molt borrós.
Quan em vaig despertar era a l'hospital, i tenia a la meva germana al costat. Em va explicar que tu ja no hi eres, t'havien portat a comissaria. La sensació que vaig tenir va ser estranya. Pensava que hauria d'estar sentint-me malament o trista, però era tot el contrari. Estava en pau. Per primera vegada en cinc anys, vaig veure un punt de llum, un punt d'esperança.

Vaig començar a treballar en mi mateixa, i tit i que em va costar, vaig continuar endavant. Ara t'escric tot això perquè sàpigues la meva part de la història.

Una part de mi encara estima aquella persona que es mostrava al principi era sensible, atenta, carinyosa, respectuosa... L'altra part de mi sent el rebuig cap al monstre en què et vas convertir.

La que va tornar a néixer.